בס"ד

יום **ד'**, **כ"ד** ב**חשון** תשס"א (**22** בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"ד בחשון**, בשנת תשי"ז(1956-5717), חדרו כוחות צה"ל לתוך שטח מצרים וכבשו את העיירה כונתילה. כוחות מוצנחים תפסו צומת דרכים חשוב בקרבת תעלת סואץ. **כך החל המבצע הצבאי הגדול ביותר שערכה ישראל מאז קום המדינה - מבצע קדש.**
ב7- ימי לחימה, כבש צה"ל את כל חצי האי סיני, השתלט על האי טיראן, וגם על רצועת עזה. במבצע משותף עם צבאות בריטניה וצרפת נכבשה תעלת סואץ. בין 171 חיילנו שנפלו, היה גם אלוף פיקוד הדרום, האלוף אסף שמחוני, שנספה בתאונת מטוס.
באותו יום, פלוגה של משמר הגבול הרגה **בכפר קאסם** 43 תושבים, שחזרו לכפר מבלי לדעת שהוטל עליו עוצר. על כל הכפרים הערביים במשולש הוטל עוצר ביום פתיחת מבצע קדש. כעבור כשנתיים, הורשעו 8 חיילים ברצח, וביניהם גם מפקד הגדוד, שהורה לחייליו לשמור על העוצר ולהרוג כל מי שיפר אותו. [ספר המאה]

***

לאור האירועים האחרונים, באופן חריג אני חש צורך להתייחס...
[**הדברים הנ"ל נכתבים לע"נ של איתמר בן רחל ובנימין יפת. יהא זכרו ברוך.**]
כפי שלמדנו בימים האחרונים, ההווה הוא החוליה המקשרת בין העבר לעתיד. זוהי משמעותו. כאשר אנו מודעים לתפקיד של ההווה, אנחנו יכולים להבין טוב יותר את המתרחש בימים אלה. לימודינו בדפים היומיים עוזרים לנו לענות על השאלות, "דע מאין באת, ולאן אתה הולך...", אך עם זאת, לפעמים ההווה הוא קשה.
גוש קטיף היה הבית השני שלנו בארץ. אחרי כמה שנים במושב אלעזר שבגוש עציון, עברנו למושב נצר חזני שבגוש קטיף, שם למדנו לעבד את אדמת ארץ-ישראל ולאהוב אותה ממש. היינו בנצר חזני 4 שנים לפני עלייתנו לעיר האבות, לבאר-שבע.
הפיצוץ של שלשום והרצח של אתמול, כמו כל מה שקורה מאז ראש השנה, קורעים את כל העם בכלל ואותנו בפרט. אנחנו מכירים את משפחת יפת. גרנו ביחד. חרשנו ביחד. זרענו ביחד. קטפנו ביחד. בנינו ביחד. כואב לנו.
מאז שקבלנו את הבשורה המרה אמש, החיים השתנו. זה מתחיל להתקרב יותר ויותר. זה היה יכול להיות אחרת. זה יהיה אחרת. אינני מסכים עם דרכו של ראש ממשלתנו, אך אינני מקנא בו. מצבו/מצבנו לא קל. לכל אופציה, יש 101 סיבות דווקא לא לעשות, או לא לעשות עכשיו לפחות. אך על מר ברק להבין ולהאמין: **אנחנו, עם ישראל, נוכל להתמודד עם כל מצב, מלבד מצב של אי-עשייה. ומצב של אי-וודאות.**
אנחנו לא נמצאים במצב שאין שליטה עליו. יש שליט בעולם והוא מכוון את כל ההיסטוריה - את העבר, ההווה ואת העתיד. אנו למדים מ'הסתר הפנים' של פורים, כפי שזה מתגלה לנו ב<u>מגילת אסתר</u>, ששום דבר אינו קורה 'במקרה'. הכל מכוון ואין אנו מבינים את כל המשמעויות של מה שקורה. אך דבר אחד עלינו להאמין – השם יתברך אינו מביא אותנו למצב כלשהו סתם. הוא מכוון – הוא מכוון את האירועים והוא מכוון אותנו. כיוון שאין אנו מבינים ואין אנו יודעים מה המשמעות של מה שקורה ומה המשמעות הרחבה יותר של המעשים שלנו, זה משאיר לנו את חופש הבחירה. הבה נשתמש בו לעשות בארצנו הקדושה את מה שהוא רוצה בשבילנו:
"**אם בחוקותיי תלכו ואת מצוותיי תשמרו ועשיתם אותם. ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו. ...וישבתם לבטח בארצכם. ונתתי שלום בארץ**..."[ויקרא **כו'** 3-6] אמן, כן יהי רצון.

יום נעים!